

Az Erdész halála

W. D. emlékezete

Nem kell ima,
kántáló ének,
az Úrhogy úgyis
visszatérek.

Az egyik ősön
én is elmegyek.
Erdőben, csendben -,
csak ezt várnám,
avar lesz szemfödelem,
puha párnám.

Nem kell egyéb,
csak ahogy éltem,
szerettem, bíztam,
néha féltem.
Olykor hős voltam,
hittel hittem,
de délibáb volt,
legnagyobb kincsem.

Igen. Szerettem, bíztam,
olykor féltem,
s most itt vagyok lenn
a mélyben,
faragott fa tövében,
fák közt,
eredei csendben...
Itt bolyong fáradtan
árva lelkem...